

burde man give et midlertidigt Tillæg, gældende for et vist Antal Aar, indtil Forholdene kunde antages atter at være komne ind i den normale Gænge. — Det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds har benyttet Lejligheden til at omtale Toldbodarbejderne, idet han fremsatte et Ønske om, at ogsaa deres Ansættelses- og Lønningsvilkaar kunde gøres til Genstand for Overvejelse sammen med dette Lovforslag. Jeg ser ikke, at dette Spørgsmaal naturlig kan inddrages under dette Forslags Behandling. Men da der, som det ærede Medlem oplyser, foreligger et Andragende fra Toldbodarbejderne, og da dette Andragende mulig vil blive henvist til det Udvalg, som kommer til at behandle dette Lovforslag, kan jo Sagen der blive drøftet. I øvrigt har jeg at takke for den velvillige Modtagelse, som Lovforslaget har fundet, og jeg haaber, at der af Udvalgets Arbejde vil komme et tilfredsstillende Resultat.

Guldbrandsen: Jeg maa sige til den højtærede Minister, at det virkelig er min Mening, at vi i dette Tilfælde skulle oprette nogle flere Embeder. Forholdet er det, at Nedlæggelse af Embeder har bevirket, at Udsigterne for de paagældende Funktionærer med Hensyn til Avancement ere i betydelig Grad forringede. Den Gang vi i Fjor for godt et Aar siden behandlede Lønningsloven for Toldvæsenets Funktionærer, gik vi stadigvæk ud fra, at en Kontorist i 27 Aars Alderen kunde rykke op til at blive Assistent. Men nu er Forholdet netop ved de Foranstaltninger, som ere skete fra Lovgivningsmagts Side, saaledes forandret, at nu maa man paa regnø, at en Kontorist først naar han er 34 Aar, kan rykke op, og saa skal han endda være heldig, om han saa kan komme frem. Saadan ere Forholdene forringede. Disse Funktionærer, som allerede have flere Aars, somme endogsaa 10—20 Aars Tjeneste, staa der og vente paa at komme op, og saa holdes de tilbage. Den Gang, de meldte sig til Tjeneste i Etaten, og Etaten antog dem, vare Vilkaarene ganske andre, Forudsætningerne ganske andre, og jeg føler mig ganske overbevist om, at en privat Arbejdsgiver vilde tænke nogenlunde, som jeg tænker, og give Erstatning for saadanne forandrede Arbejdsforhold og Lønforhold som de, der ere komne frem her. Jeg kan ikke se rettere, end at det er den eneste Maade, hvorpaa der kan gives nogen virkelig Hjælp. Forslaget er jo efter sit Indhold — det tvivler jeg ikke

om — velvilligt, men det er i Virkeligheden, kan man sige, hverken Fugl eller Fisk. Man fastholder den private Ansættelse her, men de naturlige Konsekvenser af denne, som man jo kender fra andre Etater, bryder man med, og saa indfører man de Konsekvenser, der almindeligt følge af Statsansættelse, det vil sige nogle af dem. Allerede den Omstændighed, at Overbestyrelsen faar i sin Magt at forandre Kontorvederlaget til de enkelte Kontorer — det forbeholder man sig i Motiverne — er noget, som man ikke nogen Sinde tidligere har hørt. Naar man havde fastsat det for de 5 Aar, stod det fast i den Tid, men nu forbeholder man sig at forandre det, saaledes at man vil tage Penge fra det ene Kontor og lægge over til det andet. Det kan være en rigtig Tanke, der ligger bagved, Meningen er simpelthen at fordele alle de Penge, man har til Raadighed, saaledes at Lønningerne afpasses mere efter de paagældendes Anciennitet, end Tilfældet er nu, og for saa vidt er det rigtigt. Men man maa huske paa, at der er en anden Ting, der ogsaa kan følge deraf, og det er en udstrakt Vilkaarlighed fra Overbestyrelsens Side med Hensyn til Fordelingen af disse Penge, saa at Funktionærerne efter min Opfattelse blive langt, langt værre stillede og langt mere forsvarsløst stillede ved denne Ordning, end Tilfældet er nu. Nu have vi inden for hvert Kontor i hvert Fald faste, normerede Pladser. Plads Nr. 1 faar den bestemte Løn, Plads Nr. 2 den bestemte Løn, det kan der ikke rokkes ved, førend man gaar til Lovgivningsmagten, men nu vil man forbeholde sig at afpasse disse Lønninger efter Behov. Jeg kan ikke slaa mig til Ro med dette, det er min oprigtigste Mening, at det vil være det rigtigste — det er en Henstilling, jeg gør — at overveje denne Sag: Hvorfor i al Verden skal Staten forlange, at unge Mennesker, der have taget Præliminæreksamen, skulle arbejde fra deres 17de til deres 34te Aar, altsaa i 17 lange Aar, uden Pensionsret for at faa en Statsansættelse. Ganske vist er der gjort en lille Indrømmelse i Forslaget desangaaende, og derpaa skønner jeg, men i det hele og store er Forholdet dette. Det kan Staten efter mine Begreber ikke være bekendt at forlange af disse unge Mennesker. Men i det hele taget behandles de Lærlinge, som ere i Statens Tjeneste, ikke godt. Det gælder ikke blot inden for denne Etat, men det er gennemgaaende Tilfældet ogsaa i andre